

срѣщу Карамания, дѣто се е подвизавалъ и срѣбскиятъ Лазаръ още прѣди Косовската битка (1389 г.). Подобни слѣди ще се намѣрятъ и въ старитѣ пѣсни на потурченитѣ родопски българи, повечето отъ които сж били бивши войници. Въ боя при Ангора (1402 год.) край сърбитѣ, като турски помощници, сж взели участие и разни християни и ренегати отъ разни народности (Ham.-Hellert, II. 90—93), между които, очевидно, трѣба да се разбира и българи. Тимурташъ, завоевателятъ на К.-Агачъ и Ямболъ, прѣзъ врѣме на тоя бой е билъ беглербегъ на Румелия, и е участвувалъ въ него заедно съ войскитѣ си отъ Румелия, подъ знамената на които сж се числили тукашнитѣ акънджии и войнишкитѣ тайфи. За християни—войници въ турскитѣ редове прѣзъ врѣме окончателната обсада на Ц-дъ (1453 г.), свидѣтелитѣ Tetardi и Thrênos даватъ числото 30,000 души. (Lee въ Gibb. VII., p. 172, № 33). Прекраснорѣчиви данни за участието на българскитѣ войници въ турскитѣ войни почиватъ въ подробноститѣ за обсадитѣ на Виена. Още прѣди това, слѣдъ като влашкиятъ войвода Дракулъ прѣгзава Дунава срѣщу турцитѣ (1461 г.), въ сжщата година, Мухамедъ II въ похода си срѣщу Влада, намѣрилъ повече отъ 20,000 турци и българи оттаткъ Дунава, едни отъ тѣхъ набити на колове, а други—разпнати. Въ срѣдата на това зрѣлище е билъ самиятъ Хамза Паша. (Ham.-Hellert и Дука, III. 87—90). Очевидно е, че българитѣ въ тоя случай не сж били турски съюзници, а тѣхни войници. Доволно много врѣме се е минало отъ тия събития, а сливенското прѣдание, освѣнъ че не помни нѣщо отъ тѣхъ, но е забравило и войнишкото участие на сливенци въ батинския бой (1810 г.). Сжщото е и съ участието на сливенскитѣ войници въ по-раншнитѣ турски походи срѣщу Полша и Русия.

Документитѣ за подобно минало ще се намѣрятъ въ прашнитѣ турски архиви въ Ц-дъ и ще сж се засѣгали въ турскитѣ фирмани давани на Сливенъ, за сжществуването на които пише Селимински, но били изгубени съ изселването на сливенци (1830 г.).

Както се спомена, най-последнята фаза на войниклъка се заключава въ карикатурния дѣлгъ на старитѣ